

Розділ 1. Шей

Три роки по тому

Мене випустили з виправного центру для жінок у Пьорді опівночі першого тижня грудня. Очевидно, штат Вашингтон не збирався оплачувати моє утримання ні хвилини довше, ніж було потрібно. Ніхто не чекав на мене на виході із в'язниці. Усі друзі, які з'явились у мене під час роботи в банку «Пасифік», швидко припинили наше спілкування. І я не можу звинувачувати їх за це. Єдиним живим членом моєї родини був брат, через якого, власне, я й опинилась у в'язниці.

За три роки мого ув'язнення я не отримала від Кадена жодного листа. Перший лист, якого я йому надіслала, повернувся з поміткою, що він виїхав, не вказавши адреси для переадресації. Мене це не здивувало. Наскільки я зрозуміла, він забрав п'ять тисяч доларів і втік до Мексики. Єдине, у чому я могла бути впевненою, це те, що він не мав жодних докорів сумління за вчинене зі мною.

Гіркота поїдала мене зсередини. Дивно, що в мене не відкрилася виразка через усі недоспані ночі, під час яких я згадувала останню зустріч із Каденом. Якою ж ідіоткою я була, що дозволила йому вмовити себе вкрасти гроші. Врятувати йому життя. Так, звісно. Каден обрав не той шлях. Йому варто було виступати на сцені. Його акторська майстерність заслуговувала на премію «Тоні».

Наскільки це було можливим, у в'язниці я розвивалася. Відвідувала бухгалтерські курси, хоч це, напевно, було марною тратою часу, враховуючи мій вирок. Я мало вірила, що

якась компанія ризикне найняти мене на роботу. Щодо планів здобути диплом бухгалтера, то цей поїзд давно пішов. Найкраще, на що я могла сподіватися, це робота покоївки в готелі або посудомийниці в ресторані. Але хай там як, мені потрібен дах над головою й робота, причому терміново.

Аякже. Так воно й станеться.

Я знала, де найближча автобусна зупинка. Дійшла туди в темряві й холоді й чекала до світанку. Я сиділа, промерзла до кісток, а вітер хльоскав мене, аж доки не з'явився перший автобус, що відвіз мене до центру Сіетла, за п'ятдесят п'ять миль звідси. Усі мої речі були спаковані в одну маленьку валізу. Усе, що в мене було, — це кілька сотень доларів готівкою. Я боялася витратити їх. Купувала лише найнеобхідніше, адже не знала, скільки мені доведеться на них жити.

Єдиною незмінною річчю в моєму житті протягом усього терміну ув'язнення були листи від старшої жінки на ім'я Елізабет. Вона була вчителькою на пенсії та волонтером християнської організації «Підтримка ув'язнених», заснованої Чаком Колсоном, який також був засуджений. У листах Елізабет часто писала про Бога та власне життя.

Мене не цікавила жодна з цих тем, але все ж то було листування. Я відчайдушно прагнула будь-якого зв'язку із зовнішнім світом. І хоч я була вдячна, стара жінка уявлення не мала про моє життя. Вона жила в бездоганному світі, який був повною протилежністю мого. Я читала листи, але переважно ігнорувала її розповіді. Здавалося, вона вважала своїм обов'язком вірити в мене, підбадьорювати й надихати. Пишучи Елізабет відповідь, я робила вигляд, що вірю їй, але я знала, як усе буде. Для мене вже було занадто пізно. Я не мала майбутнього. Бідна жінка була відірвана від реальності. Вона не розуміла, про що пише. Вона уявлення не мала, яким було моє життя.

У своєму останньому листі я пояснила, що після звільнення в мене не буде дому, роботи й сім'ї, яка могла б мені допомогти. Я сміялася, читаючи її відповідь. Вона писала, що я повинна довіритися Богу і що вона молитиметься за мене. Так, звісно, ніби в минулому це дуже допомагало.

Я швидко написала їй відповідь на цілу сторінку, яка містила низку запитань. Сумніви так і лилися з мене, доки я не списала сторінку з обох боків. Я розповіла про несправедливість, із якою я стикалась у житті, про нечесність; я поділилася своєю злістю і страхами. Моя рука ледве встигала записувати думки, що вирували в голові. Стержень олівця кілька разів ламався, коли я сильніше натискала на нього, намагаючись донести до своєї співрозмовниці, наскільки вона наївна.

Ця жінка просто насміхалася з мене.

Урешті-решт, я не відправила листа. Навіщо даремно витрачати марку? Елізабет була сповнена надії, у мене ж її майже не залишилося. Вона була доброю, і було б неправильно злитися на неї за те, що вона не розуміє моєї ситуації.

Я їхала в автобусі протягом трьох годин, доки не опинилася на Четвертій авеню в самому центрі Сіетла. Саме стільки часу мені знадобилося, щоб мої кістки наповнилися теплом після довгого очікування на вулиці холодного грудневого дня.

Мій перший день свободи, а мені не було куди йти. Я не мала де ночувати, і ні до кого було звернутися по допомогу. Я ступила на тротуар і глибоко вдихнула повітря. Безхатько спав на тротуарі, знайшовши укриття на автобусній зупинці. Через кілька годин мене могла спіткати така ж доля.

Вдихаючи запах свободи, я розуміла, що він лякає мене більше, ніж будь-що раніше, у тому числі кулак батька. Мене здивувало, коли, поглянувши вгору, я усвідомила, що вийшла з автобуса навпроти церкви.

Це було майже смішно. Церква. Серйозно?

Оскільки йти мені було нікуди, я вирішила зайти до церкви, сподіваючись, що там тепло та що ніхто мене звідти не вижене. У мене був список притулків у Сіетлі, але ночівлю в притулку я залишила на крайній випадок. Окрім того, мені сказали, що притулки не приймають людей до вечора, тобто ще потрібно було чекати кілька годин. Церква могла стати відносно безпечним місцем, де можна провести час, доки я не знайду прихисток.

Я піднялася сходами до церкви, і, на щастя, двері були відчинені. А я думала, вони виявляться замкненими. Я не прийшла туди молитись. Усе, що мені було потрібно, — це сховатися від холоду.

Потрапивши всередину, я подалася вглиб приміщення, у темряву й порожнечу. Коли я стояла в задній частині та дивилася на вітвар, святилище нагадувало мені печеру. Я була впевнена, що якби гукнула, то мій голос луною повернувся б до мене. По обидва боки центрального проходу вишикувалися ряди дерев'яних лавиць.

За все своє життя я була в церкві всього кілька разів. Одного разу з мамою, яка повела нас туди на Різдво; здається, мені тоді було чотири чи п'ять років. Батько розлютився, коли дізнався про це, і накричав на маму. Я пам'ятаю його гнів більше, ніж те, що було в церкві. Там мені дали маленьку Біблію, але тато її відібрав. Я хотіла залишити її й плакала, тому що це була моя перша книжка. Мама сказала, що колись я отримаю іншу, але цього так і не сталося.

Я стояла в центрі церковного проходу. Тут ніщо не було схожим на церкву з моїх дитячих спогадів. Я пам'ятаю маленьку церкву, розташовану по сусідству з нашим домом. Ця ж була великою міською церквою. Вітражне скло на вікнах ледь пропускало світло, яке мерехтіло на підлозі. Я не знала, що робити, тому прослизнула на останню лавицю й сіла. Вертеп було розташовано близько до вітвара,